

Arrest

nr. 76 621 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, dient op 10 november 2010 een verklaring van inschrijving in, als echtgenote van A. A.

Op 4 februari 2011 wordt de verzoekende partij ingeschreven onder de vorm van een bijlage 8.

Op 10 juni 2011 wordt er ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrechts met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., A. Y. geboren te Debnevo, op (in) 06.06.1958 van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende op 10/11/10 een aanvraag in als echtgenote van A., A. ((...)). Zo bekwam zij haar inschrijving op 4/2/11 (bijlage 8) en de E-kaart op 28/2/11.

Gezien het verblijfsrecht van de echtgenoot (A., A. met rijksregisternummer (...)) wordt beëindigd en het Rijk dient te verlaten, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42ter, §1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene evenmin uit eigen hoofde haar verblijfsrecht kan behouden als werknemer/werkzoekende (artikel 40, §4 — wet 15.12.1980). Sinds 18/7/09 is betrokkene tot op heden onafgebroken werkloos. Zij kon het statuut van werknemer nog behouden tot zes maanden na het beëindigen van de tewerkstelling overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van eerder vernoemde wet. Deze zes maanden zijn intussen reeds ruimschoots verstreken waardoor betrokkene niet meer als werknemer kan beschouwd worden. Gezien haar langdurige en onafgebroken werkloosheid van meer dan 1 jaar en 9 maanden, is het redelijk te stellen dat betrokkene geen reële kans op tewerkstelling maakt en dus ook als werkzoekende niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Bijgevolg wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan “van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“Gezien het verblijfsrecht van de echtgenoot (...) wordt beëindigd en het Rijk dient te verlaten, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42 ter, §1, 2° van de Wet 15.12.1980 ”

1./

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzig naar uitgebrachte adviezen zal echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd. (cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht', Kluwer, Mechelen 2002, 57).

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele melding van de verzoekster gemaakt, maar wordt enkel het dossier van haar echtgenoot besproken.

Verwerende partij heeft zelfs geen enkele moeite gedaan om de situatie van verzoekster en haar individuele verblijfsituatie te onderzoeken.

Bij wijze van motivering verwijst de verwerende partij naar de beslissing inzake het verblijfsstatuut van de echtgenoot van verzoekster!

Meer nog: de beslissing inzake de echtgenoot van verzoekster is niet eens bij de bestreden beslissing bijgevoegd!

2./

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om de echtgenoot van verzoeker uit te wijzen.

Het is alleszins heel onkies om aan verzoekster en haar echtgenoot eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al de documenten in orde en goedgekeurd waren) om dan 1 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart ineens af te nemen zonder verzoekster de mogelijkheid te geven om zich daarop te verdedigen!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 1 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte en ingrijpende wijziging in verzoeksters toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoekster werd intussen door verwerende partij niets meer vereist. Zij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. haar documenten of haar verblijfsstatuut na de indiening van de documenten."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster op 10 november 2010 een verklaring van inschrijving deed bij de gemeente, als echtgenote van de heer [A. A.].

Zij maakt dan ook niet duidelijk waarom het haar toegekende verblijfsrecht, dat volledig gebaseerd is op dat van haar echtgenoot, niet beëindigd mocht worden ten gevolge van de beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt verder dat zij zelf haar verblijfsrecht niet kan behouden uit eigen hoofde omdat zij niet beschouwd kan worden als werknemer/werkzoekende.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ontkies gehandeld zou hebben door haar verblijfsrecht na 1 jaar te beëindigen, nu zij niet (meer) aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Deze bevoegdheid van de verwerende partij vloeit voort uit artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980.

Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel is niet gegrond.”

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, met name artikel 42ter, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag met name dat een einde is gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot in functie waarvan de verzoekende partij haar verblijfsrecht had verkregen en dat de verzoekende partij evenmin voldoet om het statuut van werknemer te behouden overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet gelet op haar langdurige werkloosheid van meer dan één jaar en negen maanden. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij zelf nergens wordt vermeld en enkel het dossier van haar echtgenoot wordt besproken, dient de Raad vast te stellen dat deze stelling niet blijkt indien de gehele beslissing wordt gelezen. Immers geeft de bestreden beslissing ook de redenen op waarom de verzoekende partij het verblijfsstatuut uit eigen hoofde niet kan behouden. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt de beslissing van haar echtgenoot niet toe te voegen blijkt uit geen enkele wettelijke bepaling dat dergelijke toevoeging moet. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot is beëindigd. Omdat in casu de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkreeg louter in functie van haar echtgenoot volstaat deze redengeving. Dit blijkt uit artikel 42ter, §1, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit deze bepaling blijkt dat het volstaat te melden dat de echtgenoot vertrekt uit het Rijk. Gelet op het motief dat stelt dat het verblijfsrecht in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij wordt beëindigd geeft de bestreden beslissing hiermee te kennen dat hij dient te vertrekken uit het Rijk, te meer de bestreden beslissing preciseert dat die beslissing stelt dat de echtgenoot *“het Rijk dient te verlaten”*. Dit motief volstaat.

Overigens blijkt uit het administratief dossier, dat de verzoekende partij te allen tijde ter griffie van de Raad kon inkijken, dat de verzoekende partij kennis kan nemen van de beslissing die genomen werd in hoofde van haar echtgenoot. Het verblijfsrecht van haar echtgenoot is beëindigd omdat hij niet meer woonachtig is bij zijn zoon, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht had verkregen. Evenmin kon haar echtgenoot uit eigen hoofde zijn verblijfsrecht behouden omdat hij zijn bestaansmiddelen haalt uit een OCMW-leefloon sedert 26 juli 2010. De bestreden beslissing past de wettelijke bepalingen op correcte wijze toe derwijze dat niet kan ingezien worden dat de verwerende partij *“onkies”* heeft gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij het beroep dat de echtgenoot van de verzoekende partij aantekende tegen de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht heeft verworpen bij arrest nr. 76 620 van 6 maart 2012.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt dat het bestuur op correcte wijze de wettelijke bepalingen heeft toegepast zodat de bestreden beslissing het rechtzekerheidsbeginsel niet schendt nu de verzoekende partij had kunnen weten dat haar verblijfsrecht kon worden beëindigd.

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest Vermeulen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het bestuur een vergissing heeft begaan. Het gegeven dat er één jaar is tussen de afgifte van de E-kaart en de ontvangst van alle relevante documenten en het geven van het bevel doet aan het voorgaande geen afbreuk nu het ten tijde van de bestreden beslissing toepasselijke artikel 42ter, §1, 2° van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf kan beëindigd worden binnen de termijn van twee jaren van het verblijf in de hoedanigheid van familielid, wat is casu het geval is.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het middel luidt als volgt:

“Dit beginsel wordt op 3 wijzen door de administratieve overheid geschonden.

1./

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoekster grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu duidelijk vaststaat dat verzoekster alle gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, zodat zij recht had op het ontvangen van een E-kaart.

Van verzoekster kan moeilijk meer gewenst worden dan om alles wat haar gevraagd wordt op tijd in te dienen.

Het is niet consistent dat het verblijfsrecht van verzoekster thans, op grond van diezelfde documenten, ineens beëindigd wordt.

Hoewel verzoekster aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten en zij op die manier derhalve de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet geschonden heeft, riskeert zij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweerster, uitgewezen te worden.

Het is sowieso weinig consistent dat het verblijfsrecht van verzoekster thans ineens, op basis van dezelfde documenten, beëindigd wordt.

Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster, heeft de administratie ernstig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoeker schade berokkend.

De administratie heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoeker rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus een onzorgvuldige beslissing genomen.

2./

Bovendien vertoont de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid.

Verwerende partij lijkt verzoekster immers te verwijten dat zij reeds sinds 18/07/2009 (hetgeen dus meer dan 1 jaar en 9 maand zou zijn ten opzichte van heden) ononderbroken werkloos is en het dus "redelijk zou zijn" om te stellen dat verzoekster "geen reële kans op tewerkstelling meer zou maken", terwijl vaststaat dat verzoekster pas op 10/11/2010 naar België gekomen is, waarna ze een eerste aanvraag tot het bekomen van verblijfsdocumenten heeft ingediend (cf. administratief dossier) !

Dit is uiteraard absurd.

3./

Bovendien dient vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoeker grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu verzoekster thans tewerkgesteld is als arbeidster en een arbeidskaart heeft gekregen op grond van haar arbeidscontract, zodat zij thans rechtmatig in België verblijft (stuk 2).

Meer nog, verwerende partij lijkt er zelfs ook nog eens van uit te gaan dat verzoekster werkloos was, terwijl zij dit bij de betekening van de bestreden beslissing reeds niet meer was.

Verzoekster had op dat moment reeds een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur ondertekend en een arbeidskaart B aangevraagd (stukken 2 en 3).

Er dient opnieuw vastgesteld te worden dat de administratie aldus kennelijk niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoekster rekening gehouden heeft bij het nemen van haar beslissing en aldus ook deze wijze een onzorgvuldige beslissing genomen.

Het spreekt voor zich dat verzoekster hierdoor ernstige schade lijdt. Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster, heeft de administratie ernstig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoekster schade berokkend.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekster geeft aan dat zij alle gevraagde documenten tijdig overmaakte en op die manier in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Zij begrijpt dan ook niet waarom er thans, op grond van diezelfde documenten, overgegaan wordt tot de beëindiging van haar verblijfsrecht.

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de uiteenzetting in het eerste middel en benadrukt dat verzoeksters verblijfsrecht gebaseerd was op het verblijfsrecht van haar echtgenoot.

Vermist het verblijfsrecht van haar echtgenoot beëindigd werd en zij uit eigen hoofde haar verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer/werkzoekende, wordt ook haar verblijfsrecht beëindigd.

Uit de stukken van het dossier (o.a. RSZ-document dd. 05 mei 2011) blijkt immers dat verzoekster sedert haar melding van aanwezigheid in het Rijk dd. 06 juli 2009 tot op heden, enkel tewerkgesteld was van 07 juli 2009 tot 18 juli 2009 en dus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing meer dan 1 jaar en 9 maanden langdurig en onafgebroken werkloos was.

Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

Dat verzoekster inmiddels een arbeidsovereenkomst afsloot dd. 15 september 2011, na het nemen van de bestreden beslissing, kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen. Het tweede middel is niet gegrond;"

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt dat zij het verblijfsrecht beëindigt ondanks het gegeven dat tijdig alle gevraagde documenten waren ingediend en het niet consistent is dat op grond van dezelfde documenten het verblijfsrecht beëindigd wordt, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing beëindigt het verblijfsrecht omdat het verkregen is op basis van het verblijfsrecht toegekend aan haar echtgenoot. Nu het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd beëindigd vloeit voort dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd. Het betoog van de verzoekende partij is niet dienstig.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan met welk concreet gegeven het bestuur geen rekening zou hebben gehouden. Voorts wijst de verwerende partij er terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sedert haar eerste melding in het Rijk op 6 juli 2009 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enkel was tewerkgesteld van 7 juli 2009 tot 18 juli 2009 en dus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing één jaar en negen maanden onafgebroken en langdurig werkloos was. De bestreden beslissing bevat geen interne tegenstrijdigheid.

Waar de verzoekende partij thans tewerkgesteld zou zijn als arbeidster en een arbeidskaart heeft verkregen en stukken dienaangaande voorlegt, is dit een nieuw gegeven dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Evenmin kunnen deze stukken aan het voorgaande afbreuk doen nu de Raad zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Het gevolg van de beslissing van verwerende partij is dat verzoekster thans dreigt haar werk als arbeidster te verliezen omdat zij geen Belgisch verblijfsdocument meer heeft, terwijl zij altijd alle regels heeft nageleefd. De aangevochten beslissing is dan ook onevenredig aan het nagestreefde doel. “

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Daar waar verzoekster voorhoudt dat zij haar nieuw werk als arbeidster dreigt te verliezen, dient te worden vastgesteld dat de arbeidsovereenkomst van verzoekster dd. 15 september 2011 dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en dus niet gekend was op het ogenblik van de besluitvorming. Verzoekster toont geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het derde middel is niet gegrond.”

2.3.3. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. De stelling dat de bestreden beslissing onevenredig

is met haar doel is onjuist. Het komt de verwerende partij toe de nodige maatregelen te nemen aangaande de controle van de wettelijke bepalingen inzake het verblijf. Uit de voorgaande bespreking van de middelen blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig hetzij onredelijk is genomen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN